

Juweeltje

Sleutelbeen

Gymnastiekers zijn sleutelfiguren. Het lijkt er op dat je de belangrijkheid van mensen in de school kunt aflezen aan de grootte van de sleutelbos. In die zin zijn gymnastiekers vaak de op één na belangrijkste, in gewichtigheid slechts voorafgegaan door de conciërge. Toch kan alleen al het hebben van een bos vrij indringende gevolgen hebben.

Mees wandelt met de loper in de aanslag richting zaal deur. Na de opening dromt een meute eerste klassers de kleedkamer binnen.

De sleutels worden door mees weer opgebost, hij laat ze langzaam en masse in z'n broekzak glijden. Het resultaat is een enorme bobbel in de broek. Het gymvolk wordt losgelaten. Zes jochies besluiten als vrolijke entree een slapstick-doodval-act uit te voeren. Daartoe worden twee dunne matjes neergelegd als aangewezen plek om dood te vallen.

Jochie na jochie valt theatraal te pletter nadat een ander jochie 'Pauw!!' heeft gezegd. Mees merkt dat op en zegt dat er met kwesties van leven en dood altijd serieus omgesprongen behoort te worden! De jochies kijken mees aan met een waar-bemoei-je-je-mee gezicht, maar mees is niet meer te stoppen: 'Vooral de dooie kant van het leven moet met volledige overgave opgevoerd worden, regisseert hij, een namaakdooie herken je meteen!' Mees doceert verder: 'Je moet je tot je laatst snik inleven in een stervende, zo'n kogel moet je helemaal in je opnemen om je vervolgens volledig ongecontroleerd te laten vallen. Als je dat ontspannen doet hoor je als het goed is net na het neerstorten de laatste ademtocht wegsterven...' Mees, erg onder de indruk van zijn eigen wijswezen, gaat onverstoord door met z'n monoloog terwijl de doodvallertjes middels ietwat weifelende handgebaren trachten duidelijk te maken dat ze hem zo langzamerhand een milde vorm van gekte toedichten... 'échte filmacteurs kunnen tijdens zo'n sterfscène hun hart daadwerkelijk even stopzetten. Als je dat ziet denk je onwillekeurig: 'Hier klopt iets niet!!', en dat is nu precies wat je tot een geweldige acteur kan maken...de sleutel tot succes...eh...snappen jullie...?..'

'Slap geouwehoer!!' aldus de leerling die reeds het langste voor pampus ligt, 'Doe maar eens voor dan, als je het zo goed weet!' Mees, groot geworden met het lied 'geen woorden maar daden', realiseert zich dat zijn bluffende woordenstroom wel eens louter als bluf gezien kan worden. En wanneer je, zoals mees, in een school een sleutelpositie bekleedt, dan kun je je het niet veroorloven voor bluffer aangezien te worden. Hij neemt de uitdaging dus aan, zich volledig bewust van de overlijdens eisen waaraan hij behoort te voldoen.

Echte man, die mees, hij laat zich niet kisten door zo'n stelletje moordgozers. De beste schutter wordt aangezocht om mees met een klassieke 'pauw' te vellen.

Aldus geschiedt: 'Pauww-pauww' fluiten de kogels. Ze treffen en maken bij mees onverwachte hartverscheurende kreten los. Met een weergaloze plumpudding-plof stort mees mordsdood neer, waarna hij zijn laatste ademstoot met gevoel voor drama uitproest. Je ziet 'm leeglopen. 't Klinkt niet gek, maar een echte acteur is 'ie nog niet, getuige ook het lauwe applaus van de moordgozers.

Echter, mees blijft liggen en langzaam verandert z'n doodskop in een van pijn vertrokken gezicht. Mees kermt, blijkbaar is hij zeer pijnlijk geraakt door het gebeurde.

'Wel goed geprobeerd hoor, mees...!', helpt een moordgozertje. 'Eh...auwauw...eh ja, dank je...puf...jullie hebben nou gezien hoe het moet, hè...! Mees is duidelijk aangeslagen, het lukt hem niet op te staan. 'Eh, puf..., ik heb nog wel een tip voor jullie...eh...puf-zucht... als je je nou dood laat schieten en je laat je écht met volle overgave vallen...eh...eh...auw...zorg dan dat je in ieder geval géén grote sleutelbos in je zak hebt...auwauw...'

Mees wordt door zes moordgozertjes weggevoerd en afgelegd, hij heeft enorme pijn aan z'n (sleutel)been. Terug in de zaal lachen de moordgozertjes zich dood.